

Púka

Viete, kde je Írsko? A vedeli ste, že v ňom žije Púka? Teda, takých Púk v Írsku žije viac, ale tento príbeh je o jednej konkrétnej Púke z longfordského grófstva.

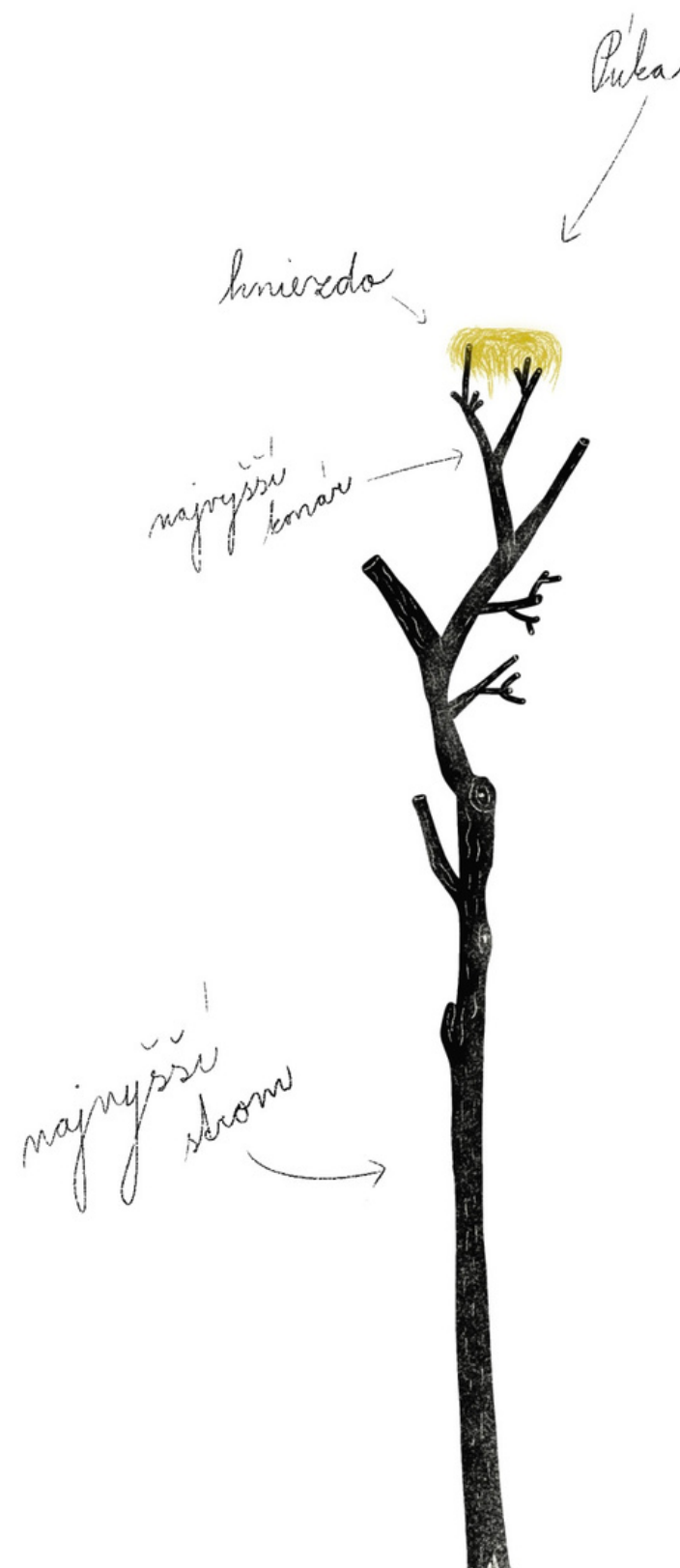
Púka, alebo tiež Pooka, Púca, Plica, Phuca, Pwwka a Puka, je, prosím pekne, bájna mytologická bytosť, ktorá sa vie zmeniť na čokoľvek. Takej bytosti hovoríme MENIČ, a keď hovoríme, že sa dokáže zmeniť na čokoľvek, myslíme tým napríklad na kozu, na škriatka, na netopiera, na psa, na myš, na škrečka, na chlpatú opicu, na malú kravu, na päť kilogramový kameň, na kamión, na veľmi starého starčeka, na veľmi mladého starčeka, na špagety s kečupom alebo možno aj na keksík.

Byť keksíkom je oveľa väčšia nuda, ako byť napríklad špagetami s kečupom, ale keďže v oboch prípadoch hrozí riziko zjedenia, Púky sa radšej menia na veci, ktoré sa až tak ľahko zjesť nedajú. Vychádzajú vždy v noci, sú celé úplne čierne, a v tme častokrát vidno iba ich veľké žiarivo-žlté oči. To, že sú to tmavé nočné tvory neznamena, že sa Púk treba báť. Sú to síce šibalské potvorky, ktoré sa tešia na nočné neplechty, ale zatiaľ sa nenašiel ani jeden dôkaz o tom, že by nejaká Púka niekedy v živote niekomu ublížila. Teda, aspoň o tom nikto nikomu nikdy nič nepovedal a to je skoro ako dôkaz.

Púka v noci vstane zo svojej vyhriatej púcej postele (myslíme tým hromadu lístia, sena, chlпов a konárikov zapletených do hniezda na konári najvyššieho stromu v okolí), a potom sa rozhodne, kým túto noc bude. Toto je prosím pekne privilegium mýtickej bytosti – meniča. Každé ráno môže vstať a sama od seba sa môže rozhodnúť, kým sa stane. Ľahké, však? Je toľko možností, čím by mohla byť. Dnes tamtým a zajtra zase niečím úplne iným.

Lenže táto naša konkrétna Púka má problém. Rozhodnúť sa kým byť, je častokrát veľmi zložitá situácia. Veď si len predstavte, koľko niekomu trvá, kým sa rozhodne, čo si chce obliecť, alebo čo by si dal na raňajky, teda v našom prípade na večeru.

Púky to majú tak, že kým sa nerozhodnú, čím alebo kým v noci budú, vyzerajú nejako takto:

No a tak sa naša Púka rozhodla, že bude sedieť každú noc vo svojom púčom hniezde a bude radšej ničím, ako by mala byť tým, čím nevie, čo by to malo byť.

Trvalo to presne desať

dlihých nocí rozmýšľania, porovnávaní, hľadania a pripravovania plánov minimálne na mesiac.

Uvažovala, že dve noci do týždňa by mohla byť ako sesternica z druhého kolena z wexfordského grófstva. Ona sa každú noc mení na krásneho čierneho tátoša a ponúka svoj odvoz nočným chodcom, ktorí majú problém s rovnováhou. Lenže namiesto priamej cesty domov ich zbesilou jazdou poriadne popreháňa po okolí.

Päť nocí z mesiaca by mohla byť ako jej dedko z dublinského grófstva. Ten sa v hlavnom meste vydáva za lepríkona (to je írsky zelený záľudný škriatok, ktorý pozná cestu k pokladu na konci dúhy), vedie s ľuďmi dlhokánske rozhovory a potom si z nich vystrelí tak, že z ničoho nič zmizne. A možno by pár nocí mohla byť aj ako jedna Púka z laoiského grófstva, ktorej sa nič nechce, a tak sa každú noc zmení na obrovský kameň. Vždy si ľahne na iný chodník alebo cestu a pletie sa ľuďom pod nohy.

Ale čo by jej na to povedala mama? Ona je Púka preslávená tým, že sa v mayoskom grófstve mení na malú čiernu vílu a vytvára ten najdokonalejší chaos presúvaním vecí.

Z toľkého uvažovania sa naša Púka musela postaviť. A keď sa vo svojom púčom hniezde na najvyššom konári najvyššieho stromu v okolí poriadne rozhliadla, konečne na to prišla – nebude vymýšľať a bude jednoducho sama sebou.

A ak by ste chceli vedieť, ako potom vyzerala, to sa úplne presne nevie. Vie sa iba to, že od tej noci sa v longfordskom grófstve začali po nociach diať malé neplechy.

